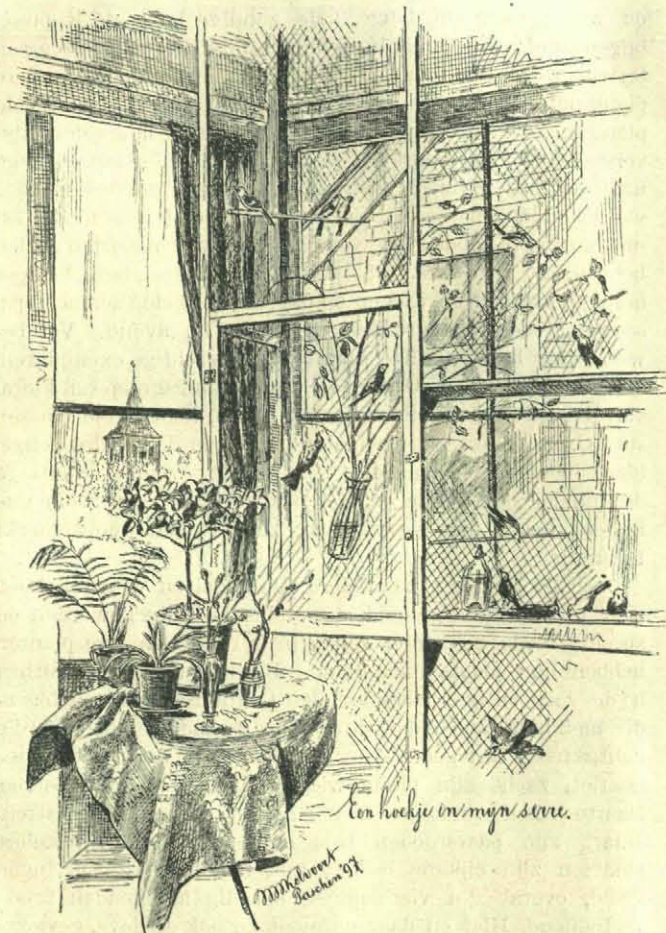

Mijn vriend is een practisch man. Hij houdt wel van het zeldzame, maar nog meer van het gewone, overtuigd, dat de meeste genoegens zijn weggelegd, voor dengene, die de dingen, welke dagelijks voorkomen tot eene bron van leering en verpoozing weet te maken. Ik geef dus geen lijst van zijne aardige verzameling, maar vertel liever, dat er den heelen dag pakkende tooneeltjes in de ruime vlucht worden afgespeeld. De bevolking is kerngezond en

zeer levenslustig. Toen ik voor 't eerst er bij kwam, was het betamelijk, dat de pietjes mij kwamen verwelkomen. Daartoe werd er wat hennepzaad op de voerplank gestrooid, waarop zij onbedeesd afkwamen, zoodat ik ze goed zien kon; ja, de goudvink ontzag zich niet, om de puttertjes weg te jagen, totdat hij genoeg had naar zijn zin. Later

zag ik eenige vogeltjes in een zinken bakje, dat daartoe in de buitenvolière gezet was, zich lustig baden, hoewel de temperatuur van dien aard was, dat het water voor mij nog niet de minste verlokking zou hebben gehad. Ik bespiedde ook den liefdedans van den kuifleeuwerik, die, daar hem eene gade ontbrak, niet veel anders kan bedoeld hebben, dan tot zijne oefening een beetje te repeteeren. In een afgeschoten ruimte waren een mannetjeskneu met eene vrouwtjeskanarie aan 't broeden; het paartje had zich in de volière vrijwillig gevormd en was daarna afzonderlijk geplaatst. K. had hun drie nestjes gegeven, waarvan zij dat, hetwelk hun het meest geschikt leek, in gebruik hadden genomen.

Overigens ontziet hij ze niet. Evenals de heer Postma doet hij heel „gewoon” in de nabijheid van broedende vogels, en ik overtuigde mij, dat zij daarbij ook volkomen op hun gemak zijn. Verleden jaar heeft hij zelfs een paartje met nestje en al overgebracht naar eene andere kooi, waar zij dadelijk het broeden voortzetten.

Een paar malen was ik getuige van een panischen schrik in de buitenvolière: er vloog een sperwer boven de kooi. Het duurde maar een paar seconden, toen was hij weer verdwenen en de vogeltjes deden, of er niets gebeurd was.

Natuurlijk vroeg ik een schetsje van het vogelpaleis; ik kreeg het mee als eene herinnering aan ons genoeglijk samenzijn. Het stelt een deel der veranda voor met de volière tegen den wand. Een paar uitlopende berketakken in eene flesch met water brengen de vogeltjes bijzonder in hun humeur; er zijn er, die 's nachts op de twijgen gaan slapen, veiliger dan zij het in het bosch zouden doen, waar wellicht een uil hen zou belagen. Jammer, dat dit beetje groen niet lang zal duren; zij pikken er nogal van. Het plaatje is niet geflatteerd; ik heb de diertjes in hun ruim verblijf al de lustige bewegingen zien uitvoeren, die hier zijn voorgesteld; ook het paartje in den bovenhoek is naar de werkelijkheid genomen.

En hiermee aan Lochem een hartelijk: Tot weerziens!

April '97.

J. JASPERS JR.

Een wandeling in Alfens omstreken.

Op ruim twee uren afstand van 't aloude Lugdunum Batavorum ligt een dorpje, dat, al kan 't niet bogen op groote stadgenooten als de eerwaarde sleutelstad van Holland, toch een geschiedenis heeft, die bijna tot denzelfden ouderdom opklimt als eerstgenoemde.

En wat de natuur betreft....

Ge zijt hier niet in 't Gooi, niet bij Zeist of Soeren,

bosschen en heuvels zult ge er niet vinden, doch ook de Rijnstreek heeft zijn eigenaardigheden, zijn schoonheden, ook daar leeft een planten- en dierenwereld, die de opmerkzame aandacht waard is. Ge hebt hier echter geen flora Alfensis, geen volledige beschrijving der fauna van dit echt hollandsche landschap te wachten. 't Is slechts een losse schets, van wat we op een wandeling kunnen zien.

't Is een stille, zoele dag. Zacht ritselend beweegt de ratelpopulier, het perpetuum mobile der bosschen zijn bladen. Kalm overschaduwde de knotwilg de sloten en nauwelijks beweegt hij zijn zachtgroene, behaarde blaadjes. 't Is overal vrede, rust in de natuur. Loomerig ligt de koe te herkauwen in het malsche gras; een stil voor zich heenstarende bles beweegt droomerig zijn staart om de vliegen te verjagen, en wijdt schijnbaar al zijn overige aandacht aan de paal van een hek.

Langzaam wandelen we verder, den straatweg af, om een grintweg langs te gaan, die ons door 't veen naar Boskoop zal voeren. Mooi is die weg niet. Een stoffig spoor van een rijtuig in 't midden; aan beide zijden een begroeide helling, die in een sloot afloopt; aan den kant een enkele els, droevig zijn donkergroene, half afgevreten, oudere bladen latende hangen, maar vol hoop de zacht-groene, kleverige, jonge spruitjes uitstekend. En toch is er zooveel te zien. Luid jubelend stijgen de leeuwriken uit de weilanden omhoog en stemmen u vroolijk. Zacht sjirpend meldt de sprinkhaan zijn aanwezigheid; dartel fladdert de kleurige vanessa rond om den distel, nu eens verjaagd worden door een hommel, dan weer zelf het donkerbruine koevinkje verjagend. Heerlijk pronkt de witte waterlelie in de sloten, doch ook hier ziet hij zijn bladen en bloemen omsingeld door de waterpest, de Elodea, een klein, lastig, maar tevens bijzonder sierlijk gevormd plantje. Overal heeft ze het kroos verdreven en de lidsteng bedekt, nu kleurt ze de slooten met haar zacht-groen kleed. Scherp steekt de moerasvergeetmij niet met haar lieve blauwe bloempjes hiertegen af.

We komen aan een bruggetje. Laat ons even rusten. Hier is 't water helder. Aan de oppervlakte drijft een enkele kikkerbeet; tusschen zijn sierlijke ronde bladen komt 't witte bloempje reeds opsteken. Vlug schieten blei en voorn tusschen de stengels der waterlelie door, plotseling verjaagd door een snoek, die in het wier voor ons oog verdwijnt; enkele waterslakken hangen aan de oppervlakte, terwijl een groepje draaikievers krijgertje speelt om de bladen van de watergentiaan, welks fijne, gele bloem zich reeds hier en daar vertoont.

Dichter aan den slootkant verheft de zwanebloem zich op haar lange, slanke stengel, hoogmoedig neerziend op haar zuster, het pijlkruid, met haar witte bloemen en de pijlvormige bladen, waaraan ze haar naam ontleent.

Doch wandelen we verder. Een enkele boerderij, met een blaffende hond; een boerenmeid is in 't boenhok bezig de staren schoon te maken; alles beschaduwde door een paar wilgen, en een eenzame abeel, die zijn bonte stam en zware kroon met zacht-viltige bladeren scherp afteekent tegen 't blauwe uitspaniel. Hier en daar een hek, en overal slooten en land, ziedaar het tooneel. Een alledaagsch landschap, zult ge zeggen, maar daarom niet minder mooi. Of trekt u het groenwazig weiland, zich oplossend in een blauw verschiep, waarop hier en daar een boschje, een boomgroep, en bevolkt met het weidende vee, bezongen door den leeuwrik, niet aan? Kunt ge een eenvoudige boerenwoning, het rieten dak met mos begroeid, gelegen in het lommer van hoogopgaande wilgen en popels niet schoon vinden? We slaan een hoek om. Links van ons wordt de gezichteinder begrensd door den zich kronkelenden Rijn; de Alferhoorn met zijn hoogopgaande iepenlanen en de rookende schoorsteen der vele fabrieken, draait zich langzaam van Noord-Zuid, in welke richting dit water ook door Alfen loopt, naar Oost-west, zijn oorspronkelijke en algemeene richting. Vóór ons hebben we thans een laantje van knotpopels, een enkele nog uit de schors stekende, leeg poppenhuls en een overvloed van zaagsel aan den voet der boomen, bewijzen ons, dat de „chenille, qui ronge le bois du saule” (zoals Charles Lyonet in zijn bekend werk de zoo beruchte wilgen-

houtrups noemt) ook de populieren niet ontziet. Sommige kale takken wijzen op de aanwezigheid van nog andere rupsen, in welke overtuiging enkele rondvliegende sluipwespen, waaronder ook de groote, gele sikkelswesp (*Ophion luteus*) ons nog bevestigen. Daar toont ons reeds een rups van de hier algemeen voorkomende *Harpyia vinula*, hoe hij zijn vijanden vrees aanjaagt. Steeds trekt weer de Hermelijn met zijn eigenaardige uitsteeksels met zijn karakteristieke kop uw aandacht, al hebt ge hem nog zoo dikwijls gezien.

Doch 't rijk der popels is weldra uit; de wilgen hebben hun plaats weer ingenomen. Nog een paar boerenwoningen en we zijn aan een lange, kale, zonnige kade, de Kopiere, bijgenaamd, een weinig hoopvol vooruitzicht, zult ge zeggen, terwijl we links omslaan. Toch niet. Een geheel andere plantengroei ontmoet ge hier. Ge zijt in 't veen. Vele planten, vele insecten zult ge zien, die ge langs den Rijn vergeefs zoekt. Waart ge in 't voorjaar hier geweest, ge hadt de katjes van *Myrica Gale*, de gagel, gevonden, haar welriekenden, harsachtigen geur in 't rond spreidend. En met de gagel zoudt ge de verschillende wilgensoorten gezien hebben, die zich dan vertoonen in vollen bloei, bezocht door honderden bijen en vliegen bij dag, door enkele *Taeniocampa*-soorten, vooral *T. gracilis* en *stabilis* bij avond. Vol verwondering hadt ge stilgestaan voor de prachtige exemplaren, die ge zaagt van de *Orchideae*, die lievelingsgroep van *Flora*, van de volle, bijna een decimeter lange, lichtpaarse trossen van *O. incarnata* en *maculata* af, tot de donkerfluweelige, ijlere bloemspillen van de *O. morio* toe; wellicht waart ge de minder opvallende en hier ook zeldzamer voorkomende *Listera ovata* niet voorbijgaan, zonder haar onopgemerkt te laten.

Doch de natuur is veranderd. De gagel en wilgen hebben zich met bladen getooid, de orchis is bruin geworden en spreidt reeds zijn fijne zaden in 't rond. Andere planten hebben hun plaats ingenomen. Reeds van verre schittert u de zachtviltige, paarsbloemige *Centaurea scabiosa* tegen, die met haar begeleider, de *Jasione*, de kade een eigenaardig lichtpaarsen tint geeft. Aan den slootkant wuift het statige dekriet, zacht zijn pluim wiegelend als een golvende zee. Daartusschen vindt ge hier en daar een enkelen kattenstaart, zijn paarsrooden tros omhoogheffend. De kalere plaatsen zijn bijkans bedekt met het sierlijke Vijfvingerkruid, overal zijn vierbladigen speedig afvallenden kroon vertoonend. Hier en daar ontmoet ge ook de lieve, gevlekte bloempjes van de *Oogetroost*, omstrengeld door de zeldzamere *Stellaria glauca*. Ginds stroomt u de geur der hooge *Spiraea's* tegemoet, op haar stijven stengel den sierlijk witten tros.

Reeds vertoonen zich de gele knoppen van de *Lysimachia vulgaris*. Soms verschijnt in groote massa's de Ganzebloem, de vriendin der spoorwegen, waarboven vuurvlinders en blauwtjes dartel rondvliegen. Doch ook andere groepen uit de „geschubte bent” vragen uw aandacht. De *Centaurea* van zooveen wordt voortdurend bezocht door de donkergroen, metaalglanzende *Ino statices*; op de *Jasione* verdringen de Koevinkjes elkaar. Een enkele *Vanessa* fladdert ongeduldig rond; ginds vertoont u de *Paarlemoervlinder* haar schitterende, glanzende vleugels, hier en daar ziet ge een *Phoebe*, een *Cinxia* en enkele *Cidaria's*. Het heir der uilen, spinners en pijlstaarten verschijnt eerst na zons-ondergang, een massa *micro's*, talloze muggen en vliegen, sjirpende sprinkhanen vervullen de lucht. Hier zijt ge alleen, geen menschelijk wezen vertoont zich in uwe nabijheid. Voor u tusschen 't geboomte rijst de nieuwgebouwde kerk van Boskoop op. Achter u vertoont zich, in schitterende zonschijn zich badend, het dorp, dat we zooveen verlaten hebben en op welks grondgebied we ons nog steeds be-

vinden. Na een half uurtje hebben we het einde der kade bereikt en zijn we gekomen in de Doete, tegelijkertijd in de gemeente Boskoop.

Weer een verandering van flora, weer een ander bloemen- en plantenkleed. Rechts van u een afgetakelde, nu tot woonhuis ingerichte watermolen voorbijgaande, hebt ge een vrij breed water, door hooge dijken omringd, aan uw linker hand. De oppervlakte bewijst u, dat het zelden wordt bevaren. Hier en daar in 't midden rijzen eilandjes van Lischdodden op, de tusschenliggende ruimte is schier opgevuld met de groote ronde bladen der waterlelie en de kleinere der watergentiaan, waartusschen de heerlijke witte en gele bloemen bijna gezaaid liggen. Gedeeltelijk wordt u het uitzicht belet door geboomte, dat hier veel forscher en statiger opwast dan aan de zooeven verlaten kade. Veelal wordt het omstrengeld door de warrelende ranken van de haagwinde, in deze streek onder een minder aesthetischen naam bekend. Tot hoog in de toppen rijken naast die helderwitte kelken en hartvormige bladen de paarsblauwe bloemtrosjes en rankendragende blaadjes der vogelwikke. De grijsgroene blaadjes der zoetgeurende watermunt zijn volkomen van bladmoes beroofd. Enkel de nerven hebben de eigenaardige, groene goudhaantjes en de volkomen in kleur op de bladen der voedselplant gelijkende *Cassida* er op achter gelaten. Ook zijn doornige larven en poppen zijn er in groot aantal op te vinden.

Langzamerhand begint de mensch zich te vertoonen: de natuur moet plaats maken voor de kunst, of liever, hier streven natuur en kunst naast elkaar en gezamentlijk naar verbetering, naar veredeling. Reeds voor dien tijd hadden de *Brassica* en *Sinapis*, de melde en de murik of „muurt” 't aangekondigd. Thans nu we het „zwembad” naderen, vertoonen zich aan ons oog niets dan kweekerijen; vruchten- sierboomen, vooral coniferen, azalea's en rododendron's, hortensia en clematis wisselen elkaar in bonte mengeling af. Voor elk huisje is hier een tuintje te vinden, soms niet grooter dan een paar vierkante meters. En bloeiende planten zijn er overal in de verschillende jaargetijden in overvloed. Hier wat azalea's en een mooie rododendronvarieteit, daar wat monnikenkappen onder een veranda, bedekt met een prachtig bloeienden blauwen regen of een kamperfoelie. We komen aan de achterkade en zelfs hier langs de straten is 't aan de aanplanting te zien, dat we in 't land der kweekers zijn. De wilgen, popels en iepen vormen de minderheid. Plataan, ahorn, esch, linde en kastanje, een enkele beuk en eik hebben hun plaats ingenomen en werpen rijkelijk schaduw op de achterliggende huizen. En voort gaat het, steeds langs kweekerijen, totdat we in de hoofdstraat bij de brug aan de Gouwe zijn aangekomen en in het naastbijzind logement uitrusten van de wandeling.

Alfen a/d. Rijn.

J. C. CETON.

RUPSENKALENDER.

(Vervolg van blad. 69).

JULI.

RHOPALOCERA—Dagvlinders.

Argynnis lathonia L.

Bruinachtig grijs met twee geelbruine zijdestrepen en ééne witachtige rugstreep. Gele doornen aan de voorste ringen. Gele pooten.

Driekleurig viooltje.

Thecla quercus L.

Zie Mei.

Aporia crataegi L.

Zie Lente.

HETEROCERA—Avondvlinders.

Deilephila celerio L.

Bruin met twee zwarte, geel gerande oogvlekken op den 4en en 5en ring. Een hoorn op den laatsten ring.

Wijnstok.

Deilephila Elpenor L.

Afwisselend tusschen bruin, groen, zwart en donkergrijs. Een oogvlek aan de zijde en eene kleine hoorn. Kop en twee voorste ringen zeer dun.

Wijnstok — Weederik — Springkruid — Walstroo.

Deilephila porcellus L.

Gelijk aan voorgaande, maar zonder hoorn.

Als vorige — Onze-lieve-vrouwen-bedstroo (*Galium verum*).

Deilephila euphorbiae L.

Groenachtig zwart met vele grootere en kleinere witgele stippen. Eene roode rugstreep en hoorn.

Wolfsmelk — Meekrap.

Macroglossa stellatarum L.

Licht- of donkergroen, ook wel roodbruin. Met witte stippen bedekt. Geelachtig witte zijdestrepen en een groenachtigen hoorn.

Sterrekruid — Walstroo — Meekrap.

Smerinthus ocellata L.

Ruw. Blauwachtig groen. Wit gestippeld en met witte

schuine strepen aan iedere zijde. Groenachtig blauwe kop en dito hoorn. Witgeringde *stigmata* in roode vlekken.

Wilgen — Appelboomen — Populieren — Espen — Vuilboom — Slededoorn.

Smerinthus tiliae L.

Licht- of donkergroen met rood en gele zijdestrepen. Blauwe of groene hoorn.

Linden — Berken — Ooftboomen: Peeren — Appels.

Notodonta Ziczac L.

Wanneer ze zit, steekt ze het voor- en achterlijf meestal in de hoogte. Op den 5en, 6en en 11en ring weeke wratten. Lange, snuitvormige kop. De eerste 9 ringen rose en groenbruin gestreept. De 10e en 11e ring geel, de 12e weer rose.

Wilgen — Populieren.

Notodonta trepida L.

Geelgroen met twee witte rugstrepen en eene roode, geel gerande schuine zijdestreep op den kop en op iederen ring. Eiken.

Sesia tipuliformis L.

Wormachtig. Witachtig geel met grooten lichtbruinen kop en donkere zijdestreep. Eigenlijk 2-jarig.

Bessestruiken: Aalbessen — Kruisbessen (*In het merg*).

Phragmatobia fuliginosa L.

Zie April.

Orgyia antiqua L.

Zie Mei.

Leucania L-album L.

Zie Lente.

NOCTUAE—Nachtvlinders.

Neuronia popularis F.

Zwartbruin met lichte langsstrepen en zwarte dwarsstrepen. Alle zachte grassen — Korensoorten — (*Overdag in den grond*).

Mamestra brassicae L.

Groengrijs met geelachtige zijdestrepen. — Ook wel: Bruin-groen met donkere strepen.

Koolsoorten — Salade — Zuring — Breedbladige weegbree.